

Дамян Дамянов

Работнически квартал

Помня го – накрай града захвърлен,
В купища от смет потънал цял,
Старият, най-мръсният квартал
Бе като едно човешко гърло:
Гълташе, каквото му попадне,
Хапваше, каквото бог даде.
Свикнал бе със дни да не яде,
Хранеше се само с думи гладни.
Хранеше се само с тиха вяра:
Все ще има край животът груб
И от малкия тесняшки клуб
Все ще падне нявга катинара...
Помня го, макар че помен няма.
Днес многоетажен, чист и бял
Той – Работническият квартал –
Е затрупал мъката голяма.
По балконите му червенеи мушката.
По стъклата му – безброй слънца.
Но в смеха на малките деца
Пак дочувам мъката, която под паважа вика с глухи думи:
Тук под всеки цвят тъга расте,
И зад всеки смях – плач на дете,
А под всяка стъпка – глас куршумен...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8030>]